

Χαιρετισμός στη Μούσα

Στὸ κλείσιμο μισοῦ αἰώνα ποιητικῆς δημιουργίας

Σὰ μὲς στοῦ κάμπου τῆ χαρὰ λουλούδια γ' ἀρμαθιάζω,
τὰ λόγια ἀρμολογῶ

καὶ στὸ βωμό σου, Μούσα μου, χαρούμενα τ' ἀδειάζω
καὶ σὲ δοξολογῶ.

Δοξολογῶ τῆ χάρη σου, τὶ τὸ λαμπρό σου ἀστέρι
μᾶς ὁδηγᾷ: στὸ φῶς.

Καὶ μὲς σὲ τοῦτες τὶς στιγμές, ποὺ μᾶς χτυπᾷ ἀγριοκαῖρι,
πόθος ἀνθεῖ κρυφός.

Κι ὡς κλείνω τὰ φτερούγια μου τώρα νὰ ξαποστάσω,
θὰ ξεπεταχτῶ.

Πῶς θὰ μπορέσω, Μούσα μου, γιὰ πάντα νὰ σωπάσω
καὶ σένα γ' ἀρνηστῶ;

Ὅσο Δαμόκλεια κρέμονται σπαθιά καὶ ζοῦν στὸν τρόμο
ἄνθρωποι: ζωντανοί,

κι ὅσο δὲ νοιώθουν, μὲ φτερά τῆς Λευτεριάς στὸν ὦμο,
γ' ἀνοίγουν οἱ οὐρανοί,

κι ὅσο τὴν ἀνθρωπότητα δὲν τὴν γιομίζει πλέρια
μ' ἀγάπη, μὲ χαρὰ

ἢ Λευτεριά, ποὺ τὰ μποροῦν ἔλα τὰ δυό της χέρια
τ' ἀσύγκριτα ἱερά,

ἔσο ἔλα τοῦτα μένουνε στὸ νέκρωμα τῆς πλάσης,
ποὺ ἀνάστασι καλεῖ,

ἐσύ, Ἅγια Μούσα, ἴδεν μπορεῖς, δὲ στέκει νὰ σωπάσεις,
τὸ στόμα θὰ λαλεῖ!

Μὰ κι ἔλα κι ἂν ἀλλάξουνε κ' ἔρτει τὸ φῶς μὰ μέρα
—ποὺ βέβαια θεὸ νάρτει—

κι ἀνθίσει κάθε πόθος μας κρυφός, ποὺ τώρα πέρα
ζητάει γιὰ νὰ κρυφτεῖ,

οὔτε καὶ τότες τῆ μιλιὰ, Μούσα μου, δὲ θὰ χάσεις,
γιατὶ δὲ σοῦ βολεῖ

νὰ κλείσεις τ' ἅγιο στόμα σου κι ἄβουλα νὰ σωπάσεις
ἄνεργη καὶ δειλὴ.

Ὅχι! Μὲ φρέσκα λούλουδα, μὲ λύρες, μὲ νέα θούργια
καὶ πάντα τολμηρή,

θὰ τραγουδᾷς ὠραίους σκοποὺς στὴν πλάση τὴν καινούργια,
στὴν πλάση τῆ λαμπρῆ!

Γι' αὐτὸ ἀπὸ τώρα, βιαστικά, λουλούδια σοῦ ἀρμαθιάζω,
τὰ λόγια ἀρμολογῶ

καὶ στὸ βωμό σου, Μούσα μου, χαρούμενα τ' ἀδειάζω
καὶ σὲ δοξολογῶ.